

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος, πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφῆνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ὅς τὴν δίνει ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῳ δὲν μᾶς μέλλει.

Δεκατρεῖς Αὐγούστου, νέαις καταιγίδες,
καὶ ἄς κλαῖν ἐκεῖνοι ποῦ χουνε σταφίδες.

Νούμερο εἰκοσιένα,
πάλι ἔπιασα τὴν πένα.

Περικλέτος, Φασουλῆς, — ὁ καθένας σεβνταλῆς.

Φ. — Ω! καὶ καλῶς ὦριτες!...
Π. — Ἄχ! βλάμη Φασουλῆ μου!
Φ. — Καὶ πῶς τὰ πέρασες λοιπόν;
Π. — Μὴν τὰ ρωτᾷς, ψυχὴ μου.
Φ. — Ἀκούς ἐκεῖ μὲ σχέδια μεγάλα νὰ μ' ἀφίνης,
κι' ἀντὶ νὰ πᾶς μὲς 'στὴ Φραγκιά 'στὴν Αἴγινα νὰ μείνης;
κι' ἐνῷ μοῦ ὑποσχέθηκες λαγούς μὲ πετραχήλια,
δὲν μοῦ φέρες τοῦλάχιστον μισθὸν ὅκᾴ σταφύλια.
Ἄλλη φορά τὰ λόγια σου ποτὲ δὲν θὰ πιστεύω.
Π. — Μ' ἀρέσει πάντα, Φασουλῆ, μὲ σὲ νὰ χωρατεύω.
Ἄλλ' ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ καὶ πῆς μου λίγα νέα...
Φ. — Τὴ στιγμή πού ἔφυγα χωρὶς καμμιά παρέα,
μοῦ φαίνεται πῶς πέρασαν σωστοὶ ἑννέα χρόνοι.
Π. — Ἄχ! ἄς 'μπορῶσα, Περικλῆ, κι' ἐγὼ ἀπ' τὴν Ἀθῆνα
νὰ ἐταξέδευα μακριὰ γιὰ ἓνα μόνο μῆνα!
Π. — Τί νὰ σοῦ πῶ!... συχαίνομαι τῶν Ἀθηναίων τῆς λέραις,

ἀλλ' ἄμα λείψω ἀπ' ἐδῶ ἑννέα δέκα 'μέραις,
ἀμέσως τότε λαχταρῶ τοῦ Ἀστεως τὸ χῶμα
μὲ τὰ οὐροδοχεῖα του καὶ ὅλη του τὴ βρόμα.
Ἄχ! πᾶμε 'στὰ Ὀλύμπια, ἔξω ἐκεῖ 'στοῦ Τσόχα,
γιὰ ν' ἀναπνεύσω μιὰ στιγμή τῶν ψωφηνιῶν τὴ βόχα,
κι' ἀρχίνα νέα νὰ μοῦ λές κι' ἐφημερίδες δόξ μου.
Πῆς μου κλεψιαῖς, μαλλώματα καὶ σκοτωμούς τοῦ κόσμου,
τί λέγεται εἰς τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας σφαίρας,
καὶ κάθε Ἀστυνομικὸν δελτίον τῆς ἡμέρας.
Φ. — Κι' ἂν ἀπὸ δέκα, Περικλῆ, ἐγυρίζεις ταξείδια,
τὰ νέα τῆς Ἀθῆνας μας θὰ τὰ βρῶσκες τὰ ἴδια.
Μονάχα ἡ βασίλισσα μᾶς ἔφυγε...
Π. — Τί κρίμα!
Ἄλλο καινούριο;
Φ. — Τίποτα...
Π. — Λέγε διαβόλου λίμα!
Φ. — Ἀλήθεια ἡ πριγκίπισσα, ἐκεῖνη δὲ ἡ ξένη,

είς τῆς Ἀγγλίας τὸ γνωστὸ ξενοδοχεῖο μένει.

Π.—Χαίρω ποῦ τέτοια εἶδησι σημαντικὴ μανθάνω, κι' ἐπίσημον ἐπίσκεψιν σκοπεύω νὰ τῆς κάνω.

Δὲν ξέρεις ἄλλο τίποτα ;

Φ.— Μὰ κι' ἄλλα θές ἀκόμη ;

Ἀγρίεψαν 'στ' ἀληθινὰ κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι, ὁρμούν ἐδῶ, ὁρμούν ἐκεῖ, καὶ τὰ σπαθιά γυμνόνουν, καὶ μπαίνουν μὲς 'στὰ σπήτια μας καὶ μᾶς ξυλοφορτόνουν.

Π.—Καὶ τοῦτο ἀριστούργημα ! Τρελλαίνομαι γιὰ ξύλο.

Φ.—Καὶ ὁ Λομβάρδος τριγυρνᾷ μὲ ὅλο του τὸ ζῆλο νὰ βλέπῃ ποῦ μαζεύεται ἡ καθὲ μία λέρα, κι' ἴσως μ' αὐτὸ 'μπαρτέσωμε νὰ μὴν ἐλθῇ χολέρα.

Μονάχα μὲ τὴ μυρωδιὰ σου βρίσκει τὸ ψοφῆμι,

κι' ἔτσι παντοῦ ἀπλόνεται τῆς μύτης του ἡ φήμη.

Π.—Λαμπρὸς καὶ ἀξιέπαινος τοῦ Ὑπουργοῦ ὁ Ζῆλος,

καὶ ἀπὸ τώρα θὰ γεννῶ ὁ πρὸ καλὸς του φίλος.

Φ.—Τρῶνε πεπόνια μπόλικα καὶ σῦκα οἱ πολῖται,

καὶ εἰς τὸ κράτος κίνησις πολλὴ παρατηρεῖται.

Π.—Φθάνει νὰ ἦναι κίνησις κι' ἄς ἦναι ὅπως ὅπως,

πρέπει σὲ κάποια κίνησις νὰ 'βρίσκεται ὁ τόπος.

Φ.—Καταστροφή μὲ τῆς βροχαῖς εἰς ὅλη τὴ σταφίδα,

καὶ κλαίω καὶ ὀδύρομαι γιὰ τὴ φτωχὴ πατρίδα.

Π.—Ἀχ ! πᾶνε κι' ἡ σταφίδες μου καὶ ὅλα μου τὰ πλούτη !

Φ.—Τί συμφορὰ ἀνέλπιστη γιὰ μᾶς τοὺς δῆδ καὶ τούτη !

Π.—Θὰ σκοτωνόμουν 'στὴ στιγμή ἂν μοῦδιναν τουφέκι.

Φ.—Καῖχαν καὶ δῆδ ἄνθρωποι ἀπὸ ἀστροπελέκι,

καὶ τόσο ἐφοδῆθηκα, ποῦ τώρα δίχως ἄλλο

μακρὺ ἀλεξικέραυνο 'στὴν κούτρα μου θὰ βάλλω.

Π.—Βλέπεις πολὺτιμη ζωὴ καὶ τρέμεις μὴ τὴν χάσῃς.

Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρε Περικλῆ... ἐχάλασε ἡ πλάσις.

Παντοῦ ἀρρώστιας, θάνατοι, καὶ τόση φασαρία,

'στὴν Καλαμάτα χάνονται ἀπὸ δυσεντερία,

κασσιδα, λέπρα, εὐλογιά, πανοῦκλα καὶ χολέρα,

ἀπὸ νεκροὺς καὶ ζωντανούς βρωμᾷ ἡ ἀτμοσφαῖρα,

κι' ἀπ' τῆς Ἰνδίας ἔρχεται εἰς τὸ 'δικό μας χῶμα

ὁ πυρετὸς ὁ κίτρινος κι' ὁ πράσινος ἀκόμα.

Λοιμοί, σεισμοί, κατακλεισμοί σ' ὅλης τῆς γῆς τοὺς τόπους,

ζῶα μὲ ζῶα τρώγονται καὶ ἄνθρωποι μ' ἄνθρώπους,

καὶ τοῦ Βοριᾶ καὶ τοῦ Νοτιᾶ τρηντάζουνε οἱ Πόλοι,

μαλλιά κουβάρια γίνονται ἀγγέλοι καὶ διαβόλοι,

ἡ τελευταία ἐφθασε συντέλεια τοῦ κόσμου.

Π.—Ὅλα μαῦρα φαίνονται κι' ἀνάποδα ἔμπρός μου.

Φ.—Στοιχηματίζω πῶς λεπτὸ δὲν ἔχει εἰς τὴν τσέπη,

γι' αὐτὸ τὸν κόσμον σκοτεινὸ τὸ μάτι σου τὸν βλέπει.

Π.—Μὲ τούταις τῆς παληοβροχαῖς ὁ διάβολος νὰ πάρῃ !

κλεισθήκαμε 'στὰ σπήτια μας σὰν νᾶχουμε Γεννάρη

ἐξω 'στοῦ Τσόχα ἐρημιά, 'στὸ Φῶληρο σκοτάδι,

καὶ ὅλοι μὲς 'στὸν καφενὲ σκοτώνουμε τὸ βράδυ.

Καὶ μόλις ἀρχίζα κι' ἐγὼ λιγάκι νὰ τὰ φήνω

μὲ τὴν γεμάτην Σιρανοῦ καὶ στίχους νὰ τῆς δίνω,

συνέφιασε ὁ οὐρανὸς γιὰ τὴν κακὴ μου τύχη,

καὶ 'στὰ χαμένα 'πήγανε τὸ κόρτε καὶ οἱ στίχοι.

Π.—Βρε δὲν κυττᾷς τὸ χάλι σου, καὶ κόρτε θές νὰ κάνῃς ;

Φ.—Μὰ πρέπει κι' ἀγαπητικὰ καμμιὰ φορὰ νὰ πιάῃς

Π.—Καὶ βέβαια κατὰγεσαι ἀπὸ μεγάλο σῶϊ...

ἀλλὰ τὸ χάρι μου θαρρῶ ἀρχίζει νὰ μὲ τρῶῃ

κι' εἰτοίμασε τὴ ράχη σου καμπόσαις νὰ σοῦ δώσω,

ἔχω ἡμέραις, Φασουλῇ, νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Ὅρσε λοιπόν...

Φ.— Μὲ τῆς ξυλιαῖς αὐταῖς θὰ μὲ τρελλάνω.

Π.—Γιὰ νὰ σὲ μάθω πρὶο καλὰ τὸν ἐρωτα νὰ κάνῃς.

Τῶν ἐφημερίδων νέα φρέσκα φρέσκα καὶ σπουδαία.

Τοῦ κυρίου Ψιφινάκη γέννησε προχθὲς ἡ γάτα,
κι' ἔκαμε γατάκια τρία, ὅλα παχουλὰ κι' ἀφράτα.

Ἐπανδρεύτηκε ἀλήθεια καὶ ἡ δεσποινὴς Ζαμπέτα,
καὶ μᾶς ἔστειλε καμπόσα ἀπ' τὸν γάμο της κουφέτα.

Ἐθεάθη χθὲς τὸ βράδυ ἐν' ἀδιάντροπο κουνούπι,
ποῦ ἐδάγκανε τὸν σβέρκο τοῦ Πρωθυπουργοῦ Τρικουπί.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐπῆγε τὸ πρῶτ' ἡμῶν πριγκηπέσσα,
καὶ πιστεύετε ; ἐμπῆκε σ' ἓνα καφενεῖο μέσα.

Τὸν καραγωγέα Μοῦργο, ποῦ ἐπλάκασ' ἓνα σκύλο,
κάποιος χωροφύλαξ Σπάθας τὸν ἐσάπισε 'στὸ ξύλο.

Δὲν μᾶς ἐφθάν' ἡ ἀκρίβεια, ὅπου ἔχουν ἡ ντομάτα,
ἀλλ' ὑπερτιμῶνται, λέγουν, καὶ τ' ἀγγούρια κι' ἡ πατάτα.

Ὁ ἀνθρακωπώλης Μπάρκας μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας
βγάζει μιὰ ἐφημερίδα μὲ ἐπιγραφὴν «Τὸ τέρας».

Ἰστάς ἑπτὰ ἀπόψε φεύγουν δῆδ βαπόρια γιὰ τὴν Τήνη,
ὅλοι μας ἐκεῖ νὰ πάμε πολὺ φρόνιμον τὸ κρίνω.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
ὑπογράφωμαι Κηφῆ.

Παρακλήσεις στομαχικῆ στὴν Παναγιά, στὴν Τηνηράκη.

Παναγιὰ τῆς Τήνου, ὅπου κάθε χρόνο
θαύματα μεγάλα κάνεις καὶ τρανά,
ἓνα καὶ γιὰ 'μένα κάμε θαῦμα μόνο,
καὶ θὰ σὲ λατρεύω πάντα ταπεινά.

Ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο δὲν ζητῶ νὰ ρίξῃς
τὸν κλεινὸ Τρικουπὴ τὸν πρωθυπουργό μας,
οὔτε τοὺς μεσίτας σοῦ ζητῶ νὰ πιῇς,
ἓνα θαῦμα κάμε γιὰ τὸ στόμαχό μας.

Παναγιὰ, μεγάλη θὰ μᾶς ἐλθῇ πείνα,
δὲν θὰ τρῶμε πλέον οὔτε κἂν σαλάτα !...
Εὐσπλαγχνίσου, Κόρη, τὴν φτωχὴ Ἀθήνα,
κάμε νὰ ξεπέσῃ λίγο ἡ ντομάτα.

Αὐτὰ γράφει λιγωμένος
ἓνας κάποιος Κερασσιμένος.

Δελτίον ἐξωτερικόν, καὶ καθαρώς πολιτικόν.

Σουλάτσο πάλι κάνουνε τῆς γῆς οἱ βασιλιάδες,
ὁ ἓνας πῆρε τὸ βοριά κι' ὁ ἄλλος τὸν σορόκο.
ἄλλοι μὲ σχέδια γυρνοῦν καὶ κάποιαις πονηράδες,
κι' ἄλλοι γιὰ νὰ πληρώσουνε τῆς βίζιταις μὲ τόκο.
Πῆγαν 'στὸν Ἰσχυρὸ δῆδ τρανοὶ ρηγάδες νὰ τὰ 'ποῦνε,
μονάχοι τοὺς ἐκλείστηκαν, ἐβάλανε τὸν σύρτη,
κι' ὁ Ἱμπριάλος ἔλεγε τοῦ Γερμανοῦ νὰ δοῦνε
μὴν πάρουν μὲς 'στὴ συντροφιά ἡ κλέφτη ἡ ἀγύρτη.

—Πολλοὶ μὲ τρόπο θέλουνε νὰ 'μποῦν 'στὴ συντροφιά μας,
οἱ Ἰσπανοί, οἱ Ἰταλοὶ, οἱ Τούρκοι οἱ καυμένοι,
γιὰ νᾶχουν κάποιον πάτημα μὲ ἐξοδα 'δικά μας...
ὅλοι καλοὶ καὶ ἀξιοὶ καὶ ὅλοι τιμημένοι.
'Αλλὰ δὲν μᾶς χρειάζονται, ἄς μὴ τοὺς ἀρνηθοῦμε,
ποῖος ξέρει πῶς γυρίζουνε τὰ πράγματα μιὰ μέρα...
—Ἄλλ', ἀδελφέ μου, ἀπ' αὐτοὺς πολλὰ δὲν καρτεροῦμε,
καὶ ἄς τοὺς δίνουμε καιρό.—Θὰ 'δοῦμε παραπέρα.

Κι' ἐνῶ αὐτοὶ τὰ ἔλεγαν, εἶχ' ἄν πολλοὶ καρφώσει
'στὴν κλειδαρότρυπα κρυφὰ τὰ μάτια τοὺς νὰ 'δοῦνε
μὴ 'στῆς ἀγάπαις ἔξαφνα κανένας τοὺς θυμώσῃ,
καὶ τότε τὰ χρεώγραφα μὲ σκόνοθ' ἔδωκεν.
Καὶ ἄλλοι ποῦχανε ταῦτι' 'στὸν τοῖχο κολλημένα
εἶπανε πῶς κι' ὁ Μόσχος 'στὴ συντροφιά ἐκείνη
ζητοῦσε νάμψη καὶ καλά, μὰ ταῦρε θλωμένα,
κι' ἀπ' τὴν Τούρκι'α παραίτησι τοῦ ἔλεγαν ἂν δίνῃ.

Κι' οἱ δῆδ ρηγάδες ἐφυγαν πολὺ ἀγαπημένοι,
ὁ Βίσμαρκ ὅμως σπεραῖς δὲν βλέπει τῆς δουλειᾶς του.
θέλει αὐτὸς τὸ κάθε τι νὰ λύῃ καὶ νὰ δένη,
καὶ τότε εἶναι μονάχα ἀπάνω 'στῆς χαρτῆς του.
Λοιπὸν γιὰ τοῦτο μόνος του θὰ πάῃ νὰ γνωρίσῃ
τὸν ἄξιον τοῦ συγαστοῦ καὶ τίμιον Καλνόκου,
καὶ τούτῃ τὴν ὑπόθεσι θὰ ξανακοκινίσῃ,
πρὶν λόγῳ ἡ ὑπόθεσις ὁ βασιλιάς τοῦ δώκῃ.

Ζηλέψαν κι' οἱ νεοθρόνιστοι τοῦ Αἰμου βασιλιάδες,
καὶ ἀφοῦ πρῶτα ἔκαμε ὁ Βούλγαρος ταξεῖδι,
κι' ἦλθε καὶ μᾶς χαίρεται μὲ τόσους πεμενάδες,
ποῦπαν πολλοὶ πῶς ἔρχεται ν' ἀλλάξῃ δακτυλίδι,
τώρα ἐβγήκαν 'στὰ πανὰ μὲ τὴν ἀρχὰ κι' ἄλλοι,
πάγ' ὁ Νικήτας 'στὸν Χαμίτ, ὁ Σέρβος μὲς 'στὴν Βιέννη,
φεύγει κι' ὁ Κάρλος νωπὸς 'στὸ Βερολίνο πάλι,
κι' οἱ ὑπουργοὶ τοὺς τρέχουνε ὡς δαιμονισμένοι.

Τί μαρσαρὸς καὶ λύπη ! καὶ ὁ Δὲ Κάστρος λείπει.

Κι' ὁ Δὲ Κάστρος ὁ καυμένος
ταξιδεύει γιὰ τὸ γένος,
καὶ τὸν κόσμον τριγυρνᾷ...
Ὅλοι θαυμασμοὶ τοῦ δείχνουν,
κι' ἄνθη μπόλικα τοῦ ρίχνουν
σ' ὅποιο μέρος κι' ἂν περνᾷ.

Τῆς Ἀθήνας μας οἱ δρόμοι
ἐπεθύμησαν, ὦ κόμη,
τὴ λιγὴ σου ὠμορφιά.
Ὡ ἀθάνατε Καστέλα,
γρήγορα καὶ πάλι ἔλα
'στὴν καλὴ μας συντροφιά.

Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται μ' αὐτὴ τὴν τότῃ φασαρία
 'στὸ **Σκάκι** ὅπου παίζεται, χωρὶς καὶ νὰ τελειώσῃ,
 δὲν σπρώχνει τὰ πιόνια τοῦ μὲ τόσῃ εὐκολία
 ὁ Βίσμαρκ ὁ παμπόνηρος τοὺς γείτονας νὰ σώσῃ.
 Καὶ πάλι τούτῃ τῇ φορᾷ, καθὼς συχνὰ συμβαίνει,
 οἱ φουκαράδες κι' οἱ μικροὶ θὰ βγοῦνε γελασμένοι.

Ταῦτα γιὰ τοὺς ἀναγνώστας,
 ὁ ἀγαπητός σου Κώστας.

Βροχὴ ἀγρία καὶ δυστυχία.

Βροχὴ καὶ 'στὴν πρωτεύουσα καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας,
 πλημμύραι καὶ καταστροφαί, θολώματα ὑδάτων,
 οἱ κερκυνοὶ ἐξέσπασαν εἰς κεφαλὰς μυρίας,
 κι' ἐγέμισαν οἱ δρόμοι μας ἀπὸ σωροὺς θυμάτων.
 Βρονταῖς, ἀντάραις, ἀστραπαῖς καὶ κερκυνῶν φοβέρα
 τὴν δύναμιν τοῦ Σαβχώθ μᾶς δείχνουν κάθε 'μέρα.

Σταφίδα δὲν θὰ ἔχωμε ἐφέτος δὲν θὰ φᾶμε
 καὶ οὔτε γιὰ νὰ στείλωμε κι' εἰς τὰ ξένα κράτη,
 ἀπὸ τῇ φτώχεια σίγουρα 'στὸ διάολο θὰ πᾶμε,
 κι' ἔτσι θὰ χάσῃ κι' ὁ θεὸς καὶ ἀπὸ μᾶς κομματί.
 Πείσμα κι' αὐτὸς πείσμα κι' ἐμεῖς, νὰ 'δοῦμε τί θὰ γίνη,
 ὡς ποῦ νὰ πῆσῃ μόνος του νὰ κάνουμε εἰρήνη.

Ἀλλόκοτοι καιροὶ κι' ἀκρίβεια φοβερή.

Ἀκρίβεια ὑπερβολικὴ ἐφέτος 'στὸ παζάρι,
 καὶ ἡ ντομάτα ἔφθασε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω·
 ἀρχίσαν κι' οἱ μανάβηδες νὰ μᾶς κρικοῦν καμάρει,
 κι' ἀκόμη ποῦ θὰ φθάσουμε οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω.
 Ἀλλοίμονο εἰς τὸν λαὸ καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους,
 'στοὺς ντόπιους, 'στοὺς ἐξωτικούς καὶ εἰς τοὺς ἄλλοφύλους.

Μεγάλῃ ἔχουνε τιμὴ, θερρῶ, καὶ τὰ λεμόνια,
 ροδίτης δὲν ἐπρόβλεπε 'στὴν ἀγορὰ ἀκόμη,
 ἀκρίβεια ἀνυπόφορη 'στὰ σῦκα, 'στὰ πεπόνια,
 'στὸ ρετσινάτο, 'στὸ ρακί, 'στὴ μπύρα καὶ 'στὸ ρῶμι.
 Νᾶναι καλὰ οἱ βουλευταὶ καὶ ὁ Πρωθυπουργός μας,
 καὶ ὅς πλαγιάζῃ ἀδίκην γι' αὐτοὺς ὁ στόμαχός μας.

Καὶ μερικὰ - θεατρικὰ.

Ἐσίμωσε καὶ ὁ καιρὸς τῶν εὐεργετικῶν,
 τοῦτέστι παρυστάσεων ἐντὸς τῶν Ὀλυμπίων,

ὑπὲρ ψαλτῶν καὶ ἀηδῶν καὶ τῶν θεατρικῶν,
 ὑπὲρ τῶν τόσων κυριῶν καθὼς καὶ τῶν κυρίων.
 Λοιπὸν ὅς ἐτοιμάσουμε τὰ εὐγενῆ μας χέρι,
 μὲ ἄνθια νὰ τοὺς ράνωμε καὶ ἄσπρα περιστέρια.

Ἡ μία πρίμα μὲ σπουδὴ κομψὴ φουστάνια ράβει,
 φασκίαις ἢ ἄλλῃ ἢ παχειᾷ, ποκάμισα ἢ τρίτη,
 καὶ ἡ κουτράλτο ἄρχισε ἀπὸ χαρὰ ν' ἀνάβῃ
 καὶ νὰ σηκώνῃ πρὸ ψηλὰ τῇ σουβλερῇ τῆς μύτης.
 Γιὰ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴ ὅς προετοιμασθοῦμε,
 νὰ μάθουν πόσο δὲ κι' ἐμεῖς τὴν τέχνη ἐκτιμοῦμε.

Αὐτὰ καὶ μένω βιαστικός
 Γιαννάκης Περιγραφικός.

Ἕνα τραγοῦδι Τουρκικόν, ὅχι καὶ τόσο δὲ κακόν.

Ἀσκ ὁλοσούν, μπρέ **Ἰσαβέλλα**,
 πέκ ζικιουζέλσιν. **Σερανοῦ**.
 ἦσατε κι' ἡ δὴ ὁ σὰς τρέλλα,
 μοῦ 'σηκώσατε τὸν νοῦ.

Γκεναμπίν, **Τακούκ** καρδιά μου,
 μπάκ σοῦ μπένιμ. Τζακρεμέ,
 μὰ νὰ 'δῆς καὶ τὸν παρὰ μου
 μὴν ἐλπίζῃς ἀπὸ ἐμέ.

Μασαλὰ **Ἀστρίκ** κυρία,
 'μοιάζεις τοῦ Τζανέτ Οὐρί,
 εἶσαι ὅμως 'λίγο κρύα
 καὶ κομματί σοβαρή.

Ἀσικτίρ ἐσεῖς ἢ ἄλλαις,
 γιατί μὰ τὸν Γιαρχμπή
 μαύραις ἦτατε τσουκάλαις,
 καὶ γενεὰ τοῦ Ἀραμπή.

Γεωργάκης ὁ Δεπλεμιτζής,
 τεμπελογανὰς χωρατατζής.

Τοῦ **Ρωμηοῦ** μὲς τὸ γραφεῖο
 μὲς 'στοῦ Πικαλεξανδρῆ
 εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
 συνορεύει μὲ μανδρί,
 μὲ τοὺς Ἀγίους Θεοδώρους,
 καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.